

A Kúria a személyesen eljáró felperesnek - a dr. Sipos Béla ügyvéd által képviselt ... **Szolgálat** alperes ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál 13.M.201/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.495/2012/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.495/2012/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperes 2010. június 28. napján meghozott fegyelmi elbocsátás büntetést kiszabó határozatának hatályon kívül helyezését és - az eredeti munkaköre visszahelyezésének mellőzésével - az alperest elmaradt illetmény, 12 havi átlagkereset összegének megfelelő átalány-kártérítés és 2 havi átlagkereset összegének megfelelő végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint a fegyelmi eljárás során sérültek eljárási jogai, továbbá vitatta, hogy a határozatban foglalt fegyelmi vétséget elkövette. Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Győri Munkaügyi Bíróság a 13.M.201/2011/20. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát, egyben az alperes 761/2010. számú fegyelmi határozatát megváltoztatta és a kiszabott elbocsátás fegyelmi büntetést az előmeneteli rendszerben történő várakozási idő egy évvel történő meghosszabbítása fegyelmi büntetésre mérsékelte. Megállapította, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonya a jogellenességet megállapító ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg és kötelezte az alperest 2.554.531,- Ft elmaradt munkabér, 809.685,- Ft átalány-kártérítés és 323.874,- Ft végkielégítés megfizetésére, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2003. szeptember 3-tól állt határozatlan idejű

közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél szociális gondozó-ápoló munkakörben. Közalkalmazotti jogviszonya fennállása alatt összesen 5 alkalommal kapott írásbeli figyelmeztetést, kétszer a munkaruha vásárlási előleggel történő elszámolás elmulasztása miatt, egy alkalommal beteg ellátatlansága miatt, egyszer azon okból, hogy nem végezte el a kötelező gondozási-ápolási terv felülvizsgálatát, végül pedig azért, mert nem vezette a jelenléti ívet, azt visszamenőlegesen töltötte ki és a munkavégzés során tanúsított hozzáállásával, stílusával kapcsolatban folyamatosan panaszok érkeztek.

Az alperes 2010. június 28-án kelt fegyelmi határozatával megállapította, hogy a felperes fegyelmi vétséget követett el, ezért „azonnali elbocsátás” fegyelmi büntetést szabott ki. A fegyelmi határozatban megállapított tényállás szerint a felperes, mint a Hajléktalan Otthon ápoló-gondozója 2010. május 15-én reggel észlelte, hogy **G.L.**, az Otthon mozgásában korlátozott ellátottja ittas. 11 óra 30 perckor fürdetni akarta vinni az ápoltat, aki erre durván és agresszívan reagált. A felperes ezután az Átmeneti Szálláson dolgozó szociális munkás és vezető ügyeletes segítségét kérte, akik beszéltek az ellátottal. **G.L.** a beszélgetés után megnyugodott és higgadt volt. A délutáni órákban beszélni akart a felperessel, aki ezt megtagadta. Ettől fogva a lakó egyre zaklatottabb lett és el akarta hagyni az intézményt. A felperes nem engedte ki, telefonon konzultált az Otthon vezetőjével, aki arra kérte, hogy nyugtassa meg az ellátottat. Ezek után **G.L.** kihívta a rendőrséget, mert személyi szabadságában korlátozták. A rendőrség által értesített ügyeletes orvos **G.L.t** beutalta a 3. számú Pszichiátriára.

A fegyelmi határozat indokolása rögzítette, hogy a felperes nem a tőle elvárható módon végezte a feladatát. A felperes által betöltött munkakör célja a gondozottak teljes körű ellátása volt, de jelen esetben a mentális gondozás, az egyéni bánásmód nem valósult meg. A fegyelmi tanács súlyosító körülményként értékelte, hogy a felperes konfliktusmegoldásával, kommunikációjával kapcsolatban már korábban több panasz volt a lakók és a munkatársak részéről. A bizonyítékok mérlegelése alapján a fegyelmi tanács arra a következtetésre jutott, hogy nincs remény arra, hogy a felperes magatartása a jövőben pozitívan változzon.

A munkaügyi bíróság az ítéletének indokolásában a felperes kereseti kérelmében hivatkozottak alapján elsődlegesen az eljárási szabályok betartását vizsgálta, de e körben a munkáltató szabályszegését nem állapította meg. A fegyelmi határozatban foglaltak érdemi vizsgálata során tanúkat hallgatott meg, valamint okirati bizonyítékokat szerzett be. A felperes vitatta a becsatolt munkaköri leíráson szereplő aláírás hitelességét, azonban elismerte, hogy annak 9., 14. és 17. pontjában megfogalmazott

feladatok és elvárások irányadóak voltak a munkavégzésére. Mindebből a munkaügyi bíróság megállapította, hogy a felperes 2010. május 15-én azon magatartásával szegte meg a protokollban és a munkaköri leírásban leírt kötelezettségeit, hogy kerülte **G.L.**sal a kommunikációt és nem próbálta őt megnyugtatni. Ezzel a magatartással a probléma kezelésére rossz megoldást választott. A munkaügyi bíróság rögzítette, hogy az alperes által is elismerten ittas, agresszív emberrel szemben a protokoll szerinti problémamegoldási eszközök alkalmazása sem biztos, hogy elérte volna a kívánt eredményt. Nem volt a felperes terhére róható, hogy **G.L.**t megpróbálta megfürdetni, továbbá az sem, hogy nem engedte ki az otthonból. A fürdetés ugyanis munkaköri kötelezettsége volt, míg azzal, hogy nem engedte ki, a felettese utasítását követte. Megállapította továbbá, hogy a felperes korábbi magatartása, illetve az alperes által hivatkozott, a fegyelmi eljárás során nyilvánosságra került kölcsönügylet tekintetében nem került elrendelésre a felperessel szemben fegyelmi eljárás, ezért azok nem képezhetik annak tárgyát. Minderre figyelemmel megállapíthatónak tartotta a fegyelmi vétség elkövetését, de álláspontja szerint a kiszabott elbocsátás fegyelmi büntetés nem állt arányban azzal. Az eset összes körülményét mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperesi vétség nem volt kirívóan súlyos, ezért a kiszabott büntetés mértékét enyhítette.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró Győri Törvényszék a 2.Mf.20.495/2012/5. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése kapcsán kiemelte, hogy bár a felperes tisztában volt a munkahelyén ápolt betegek állapotával és problémáival, továbbá munkaköri feladataival is, a kialakult helyzetben azonban a per adataiból kizárólag az a következtetés volt levonható, hogy a felperes a probléma kezelése kapcsán rossz megoldást választott, mert nem próbálta megnyugtatni **G.L.**t. Ez a magatartás a terhére írandó, de a törvényszék álláspontja szerint e vétség nem tekinthető kirívóan súlyosnak, legkevesbé olyan súlyúnak, amely az elbocsátás fegyelmi büntetés kiszabását indokolná. A felperes a magatartásával sem a munkáltatónak, sem **G.L.** ápoltnak nem okozott sérelmet, ezzel ellentétben elsődlegesen az ápolt érdekeit vette figyelembe, amikor az otthonból őt nem engedte ki. Az alperes azon hivatkozása, hogy a felperes magatartása generálta a problémát, nem volt helytálló, a per adatai szerint a felperes megkísérelte munkakörét ellátni, az ápolt azonban nem úgy reagált, ahogy erre a felperes számított. Ténylegesen ezen helyzet vezetett a perbeli tényálláshoz.

A törvényszék rögzítette, hogy a felperes esetében a fegyelmi eljárást megelőzően közölt több figyelmeztetés a fegyelmi vétséggel együttesen értékelve sem indokolja a legsúlyosabb fegyelmi büntetés

alkalmazását, korábban ugyanis fegyelmi eljárás a felperessel szemben nem indult, fegyelmi büntetés kiszabására nem került sor, ezért a fokozatosság elvét a legsúlyosabb fegyelmi büntetés alkalmazása sértené.

A törvényszék a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárás során csatolt zárójelentést (amelyben az ápolttasságának mértékét igazolta) nem vette figyelembe.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályú hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint az ítéletek a bizonyítékok okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése alapján jogszabálysértőek, sértik a Pp. 206. § (1) bekezdését, a Pp. 221. § (1) bekezdését. Álláspontja szerint továbbá jogszabálysértő az első- és másodfokú ítélet a téves jogalkalmazás miatt és ellentétes a következetes ítélkezési gyakorlattal is.

A felülvizsgálati érvelés szerint a felperes tisztában volt azzal, hogy az otthonban ápoltak 80-90 %-a szenvedélybeteg, **G.L.** ápolttat 7 éve ismerte. Mind az első-, mind a másodfokú eljárás során hangsúlyozta, hogy a felperes azon nyilatkozata, mely szerint megijedt az ápolttól, elfogadhatatlan volt és alkalmatlanságát bizonyította. A felperes nem járt el szakszerűen, mert amennyiben a szakma szabályait betartja, úgy az ápoltt viselkedésével semmilyen probléma nem merült volna fel. Nem érthető továbbá a felperes hozzáállása sem, mert ha **G.L.** tényleg kiszámíthatatlan volt, úgy a felperes miért akarta őt megfürdetni, este 7 óráig terjedő időben erre még lehetősége lett volna. Az eljárás során nem került tisztázásra **G.L.** alkoholos befolyásoltságának mértéke sem, e körben csatolta a ... Megyei Oktató Kórház naplójának kivonatát. Érvelése szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján (protokoll, a felperes munkaköri leírása, a felperes és **S.Cs.** intézményvezető nyilatkozatai, a meghallgatott tanúk vallomása) egyértelműen az állapítható meg, hogy a problémát a felperes szakszerűtlen eljárásával maga generálta.

A felülvizsgálati kérelem sérelmezte továbbá, hogy a felperes korábban kapott írásbeli figyelmeztetései nem kellő mértékben kerültek értékelésre. A Kjt. magyarázata is megerősíti, hogy a fegyelmi büntetés meghatározásánál, kiszabásánál fontos a közalkalmazott korábbi magatartásának a vizsgálata is. Hivatkozott az Mvf.I.10.246/2010/3. számú ítéletre, amelyben a Legfelsőbb Bíróság rögzítette, hogy a korábban kiszabott írásbeli figyelmeztetések a jogsértés súlyának megállapítása során értékelendőek.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése

alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem alkalmasak [Pp. 275. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH 2001.197, BH 2002.29.].

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az eljáró bíróságok által a mérlegelés körébe vont tények értékelését vitatta, azok felülbírálatát kérte. A felülvizsgálati eljárásban azonban kizárt a bizonyítás adatainak újabb, ismételt egybevetése, értékelése, amennyiben a megállapított tényállás nem iratellenes, okszerűtlen, vagy logikailag súlyos ellentmondást tartalmazó. A perbeli esetben az ítélkezési gyakorlat szerint a fegyelmi büntetés mértékének mérlegelése során az adott kötelezettségszegésnek a munkáltatónál jelentkező súlyát, valamint a felperesi magatartás vétkességének fokát kellett értékelni. Az eljáró bíróságok az ügy összes körülményének vizsgálatával a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján, törvénysértés nélkül állapították meg, hogy a felperes által elkövetett vétkességgel az elbocsátásnál enyhébb, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 45. § (2) bekezdés b) pontjában szabályozott fegyelmi büntetés áll arányban.

A felperes korábbi kötelezettségszegő magatartásai értékelése körében a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy azokat a perbeli esettel együttesen értékelve sem alapozza meg a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabását, mert annak alkalmazására csak akkor kerülhet sor, ha nincs remény arra, hogy a közalkalmazott magatartása a jövőben kedvezően megváltozik, vagy az elkövetett kötelezettségszegés súlya miatt a közalkalmazotti jogviszony fenntartása nem indokolt.

Az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló peradatok helyes, okszerű, életszerű értékelésével és a logika szabályainak megfelelően a Pp. 206. § (1) bekezdés megsértése nélkül hozták meg az ítéletüket, azt a szükséges tartalommal és terjedelemmel indokolták [Pp. 221. § (1) bekezdés], ezért a felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperes illetékmentességére [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont] figyelemmel a felülvizsgálati eljárás illetéke a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2013. október 9.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné Dr. Csernay
Krisztina s.k. előadó bíró, Dr. Bicskei Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

kúriai tisztviselő